

Sygn. akt II CSK 223/13

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa D. K.

przeciwko G. R.

o zwolnienie zajętego przedmiotu spod egzekucji ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 listopada 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 25 września 2012 r., sygn. akt II Ca [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazując, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona skarżący, odwołując się do treści art. 4 ustawy z dnia 29 września 1986 Prawo o aktach stanu cywilnego (jedn. tekst Dz. U. z 2011 r., Nr 212, poz.1264 ze zm.) i art. 527 § 3 k.c., zarzucił uznanie przez Sąd istnienia pokrewieństwa pomiędzy powodem a prezesem zarządu spółki i zastosowanie domniemania z art. 527 § 3 k.c. Ponadto zdaniem skarżącego oczywistą zasadność skargi ma usprawiedliwiać obciążenie powoda obowiązkiem udowodnienia, iż nie została uiszczona cena za sprzedane ruchomości..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kodeks postępowania cywilnego wielokrotnie posługuje się pojęciem „oczywistość” odnosząc je np. do bezzasadności dochodzonego roszczenia, wniosku o wyłączenie sędziego, zasadności podstawy kasacyjnej naruszenia prawa materialnego (art. 53¹, art. 499 pkt 1, art. 398¹⁶, art. 424⁹ k.p.c.). Oczywista zasadność lub bezzasadność wynika już z samej treści pisma procesowego, jest widoczna dla każdego prawnika bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej. W wypadku oczywistej zasadności konkretnego wniosku, bez dokładnego badania

i oceny przytoczonych argumentów jest jasne, że wniosek powinien zostać uwzględniony. Odnosząc powyższe uwagi do kwestii oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że przedmiotowa „oczywistość” zachodzi wówczas, gdy z treści skargi, bez potrzeby jej głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań prawnych wynika, że przytoczone w niej podstawy uzasadniają uwzględnienie skargi (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, nie publ; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r. II CSK 184/07, nie publ.).

Skarżący nie wykazał tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Zważyć też trzeba, iż przedmiotem badania Sądu drugiej instancji nie było pokrewieństwo lecz to, czy powód pozostawał w bliskich stosunkach z członkiem zarządu spółki zbywającej ruchomości, przy czym jako istotna dla rozstrzygnięcia okazała się nie ta, eksponowana we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania kwestia, ale okoliczności dotyczące nabycia spornych rzeczy w drodze darowizn i wynikających z tego faktu domniemań przewidzianych w art. 528 i 529 k.c. Poza tym, wbrew twierdzeniom zawartym w skardze kasacyjnej, Sąd drugiej instancji ujemne konsekwencje po stronie powodowej wynikające z rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c.) łączył z nieudowodnieniem przez powoda zapłaty ceny a nie z nieudowodnieniem braku zapłaty ceny za pojazd.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. w związku z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c. uznając, iż za nieobciążaniem powoda tymi kosztami przemawia jego trudna sytuacja materialna uwzględniona też przez Sąd Okręgowy w postanowieniu o częściowym zwolnieniu od opłaty od skargi kasacyjnej.

aw

jw